

BUTLETÍ INFORMATIU

Núm. 13 • Abril 2016

AESCO

ASSOCIACIÓ D'EXSÍNDICS I EXCONSELLERS GENERALS

ÍNDEX

- Salutació del President2
- Editorial3
- Associació d'antics parlamentaris de països
membres del Consell d'Europa5
- Declaració contra atacs terroristes6
- Assemblea General 2015.....7
- Discurs M.I. Sr. Gilabert Saboya
Ministre d'Afers exteriors8
- **Activitats socials:**
 - Viatge Puy du Fou 18
 - Dinar de germanor 19
- Número d'associats 2016.....20
- Full d'inscripció per a nous membres21

SALUTACIÓ

Benvolguts socis i amics,

Amb la primavera que s'apropa arriba també el moment de la nostra Assemblea general acompanyada del tradicional número del Butlletí Informatiu de l'AESCO. Sembla impossible que el temps passi tan de pressa. Em deia algú que és possible que s'hagi accelerat la rotació dels astres, aquella rotació que ens permet mesurar el pas del temps.

Però no sé si és degut a aquesta velocitat, malgrat la nostra bona voluntat, no hem aconseguit fer tot allò que ens havíem proposat.

Per exemple ho he constatat, llegint el butlletí 2015 on s'anunciaven uns "brots verds" que deixaven albirar la pròxima aprovació pel Consell General d'una llei que separaria l'AESCO del conjunt de les associacions, molt útils per la societat andorrana i que es mereixen tot el nostre respecte, però que no reuneixen com l'AESCO un conjunt de dones i d'homes que van fer, en un moment de la seva vida, do del seu temps a la Nació.

El mot associació desapareixeria del títol, ja no ens diríem AESCO, sinó grup de ex síndics i ex consellers: GESCO.

D'aquesta manera el treball desinteressat, la dedicació moltes vegades apassionada, destinats a organitzar millor la nostra societat i a facilitar-ne el progrés social i econòmic ens seria reconegut. No demanem res més, només un reconeixement solemne dels qui actualment regenten les institucions del nostre país.

No és que el nom que ens ha acompanyat fins ara, AESCO, no ens hagi permès de situar aquesta Associació en un bon nivell. Ho il·lustraré amb uns quants exemples:

- La Sindicatura, en una prova de consideració que agraïm, ha acceptat sempre d'acompanyar-nos en els nostres actes públics.
- També les personalitats més importants del nostre país han animat successivament els nostres dinars de germanor amb una xerrada on s'han tractat els problemes més importants del moment, xerrada seguida sempre d'un debat interessant.
- També podem afirmar-ho. Sabem gràcies als "ecos" que ens arriben, que els nostres representants a les instàncies internacionals de ex diputats contribueixen de manera brillant a realçar el nom d'Andorra a l'estranger.
- En ocasió de la trobada dels ex diputats europeus que vàrem organitzar a Andorra, la Presidenta de l'organització, la Sra. Mechtilid de Jong, ens va felicitar calorosament en el decurs del sopar de clausura, manifestant públicament que no pensava pas trobar un acolliment tan bo en el pròxim país on tindria lloc la reunió.
- Recordem també un acte que vàrem organitzar amb molta il·lusió, perquè creiem que és una manera de recordar a la població que si avui gaudim d'un cert benestar, d'un certa qualitat de vida, ho devem en part a certs andorrans que en el passat van fer sacrificis, van treballar amb tenacitat per crear les condicions que permetrien al país desenvolupar-se, parlo de l'homenatge que és va retre al qui malauradament ja ens ha deixat: Josep CASAL PUIGCERNAL.

Treballant en la mateixa línia ja estem preparant per la tardor vinent, la cerimònia que ens permetrà recompensar, modestament, la personalitat que va dedicar, amb eficàcia i desinteressadament, molt temps a promoure el progrés tan polític com econòmic i social del nostre país. Ja us tindrem al corrent.

Esperant que l'AESCO esdevingui ben aviat el GESCO desitjo que mentrestant celebrem amb alegria i esperança la nostra Assemblea general.

EL PRESIDENT

EDITORIAL

ELS BENEFICIS COL·LATERALS DE LA INVERSIÓ ESTRANGERA AL PRINCIPAT D'ANDORRA

A mitjans de l'any 2012, es va produir una autèntica revolució en l'àmbit econòmic del Principat, les conseqüències de la qual es comencen a perfilar ara.

En data 21 de juny d'aquell any, el Consell General aprovà la Llei 10/2012, anomenada "d'inversió estrangera al Principat" que es va subrogar a la Llei 2/2008, del 8 d'abril, d'inversions estrangeres.

La Llei votada al 2008 havia comportat l'obertura d'algunes activitats econòmiques determinades a 100% de capital estranger. Després de quatre anys, però, el Consell General va considerar el resultat insuficient, tenint en compte, a més, que Andorra es trobava submergida en una crisi econòmica a escala gairebé mundial.

En aquest sentit, la Llei que es va votar l'any 2012 va obrir a la inversió estrangera tots els sectors econòmics, àdhuc les professions lliberals fins ara objecte d'un proteccionisme notori. L'obertura econòmica es fonamentava en la idea, llargament exposada a l'exposició de motius del text legal, segons la qual la inversió estrangera privada era una eina estratègica sine qua non per fomentar el creixement econòmic així com la diversificació de les activitats. Aquesta llei havia d'atreure alhora l'emprenedoria, el talent, la innovació i el coneixement, difondre bones pràctiques i, finalment, permetria incrementar els ingressos fiscals.

Les úniques limitacions que la Llei posava a la inversió estrangera eren, com no podia ser altrament, que no provinquin de països no cooperatius en matèria de blanqueig de diners, o que puguin resultar contràries a l'ordre públic, la sobirania, el medi ambient o la salut pública.

Han transcorregut gairebé quatre anys des del vot i l'entrada en vigor d'aquesta llei i, de ben segur, no mancaran els balanços financers més o menys parcials o orientats per saber quin ha estat el seu real impacte econòmic i fiscal.

Voldriem, però, evocar una altra vessant del text legal, certament menys esperada, que és la seva influència sobre les persones i l'evolució de les mentalitats.

Certament a tots ens costa encara haver perdut privilegis i aquella posició econòmica dominant que ens atorgava el confortable proteccionisme del mercat interior.

Recordem-nos, però, aquells temps, tampoc tan llunyans, on els estrangers no tenien drets econòmics, on tota inversió estrangera al país s'havia de fer d'amagat, sota l'aixopluc d'un home de palla andorrà, que ens acordàvem a anomenar, amb tota la cruïsa de la paraula, "prestanoms" (i que a vegades podia ser fins i tot un "lloganoms").

Recordem-nos dels prestanoms que van perdre tot o part dels seus béns propis quan l'empresari estranger indelicat havia marxat del país "comes ajudeu-me", deixant a deure importants quantitats de diners, i també d'aquells empresaris estrangers, víctimes de prestanoms declarats en fallida, que van haver de gastar anys i diners per intentar recuperar per via judicial almenys una part de la seva inversió o la titularitat dels seus negocis.

Quin canvi amb la llei actual! És clar que la legislació ara vigent dóna a les persones estrangeres que desitgen invertir al país la dignitat i la visibilitat que es mereixen i que fins ara mai no havien tingut. Gràcies a aquesta transparència, la relació entre andorrans, residents i inversors estrangers es fa cada cop més fluïda, més distesa, i, en matèria mercantil, els acords es poden concloure i les sinergies es poden dur a terme entre persones amb igualtat de drets i de condició, sense discriminacions, tal com ha de ser-ho en un Estat de dret.

D'altra banda, és innegable que l'obertura del país a aquella inversió forana constitueix un enorme repte per tots aquells que treballen al país en l'àmbit de l'empresa privada, i especialment per als més joves. Si l'emprenedoria i el talent ja estaven molt ben representats a Andorra abans del nou règim d'inversions, i si, naturalment, les bones pràctiques ja hi existien, no dubtem que la inversió estrangera porti a les Valls encara més esperit creatiu, encara més innovació i, de ben segur, altres visions del món dels negocis.

Només cal esperar que aquesta confrontació o, millor dit, combinació de talents i de cultures d'empreses diferents resulti fructuosa i aboqui a fomentar més riquesa i benestar en benefici de tots els ciutadans.

LA SECRETÀRIA

ASSISTÈNCIA A L'ASSEMBLEA I BUREAU DE LA FP-AP EL 20 DE MARÇ

Una delegació de l'AESCO designada per la Junta Directiva i integrada per la Sra. Rosa Maria Mandicó i el Sr. Xavier Montané va assistir a les reunions del Bureau i de l'Assemblea General que es va desenvolupar a París el 20 de març de 2015.

En la reunió del Bureau es van tractar les següents qüestions:

- Com que la FP-AP té la seu social a París està sotmesa a la jurisdicció francesa. Es proposa estudiar la possibilitat de que l'associació adopti un estatus internacional.
- Nous membres: s'acorda l'ingrés de Lituània i del Regne Unit. Posteriorment l'Assemblea va ratificar la decisió per unanimitat.
- Modificació d'estatuts: es va crear una comissió ad-hoc integrada per membres de les delegacions d'Itàlia, França i Alemanya. L'objectiu era modificar el sistema d'elecció del vicepresident.
- S'informa de la necessitat d'actualitzar i modernitzar la nova pàgina web de FP-AP que inclouria un link per accedir a les webs de les diferents Associacions nacionals membres.

A l'Assemblea es van tractar les següents qüestions:

- Es van aprovar per unanimitat els comptes de l'exercici 2014.
- En relació al pressupost 2015, l'Assemblea va decidir mantenir la mateixa quota (1.800€). La incorporació de les dues noves associacions van fer que s'incrementés el pressupost d'ingressos (38.700€).
- A nivell d'activitats es va aprovar la celebració de col·loquis bianuals com un esdeveniment major. La base d'aquests col·loquis gira entorn un document preparat per un "rapporteur" que se sotmetrà a discussió durant l'any i, finalment, s'adoptarà, si escau, una declaració institucional. De cara a la reunió de tardor es va proposar l'organització de seminaris amb la participació d'especialistes i d'un moderador. Finalment, i com a tercera categoria, es va acordar organitzar taules rodones o conferències que tindrien lloc durant la reunió que se celebra durant el mes de juny. Es va demanar als estats membres que aportessin temes pel col·loqui. En aquest sentit, des de la Junta de l'AESCO es va proposar el tema de "La funció dels petits estats dins d'Europa".
- Es va aprovar una resolució de condemna dels darrers atemptats terroristes a París, Brussel·les, Copenhaguen i Tunísia els quals suposen un greu atemptat als valors essencials de la democràcia.

**ASSOCIATION EUROPEENNE DES ANCIENS
PARLEMENTAIRES DES PAYS MEMBRES
DU CONSEIL DE L'EUROPE**

DECLARATION

Au cours de leur réunion du 20 mars 2015 à Paris, les membres de l'Association européenne des anciens parlementaires des pays membres du Conseil de l'Europe (FP-AP) ont exprimé leur grande préoccupation quant au nombre croissant d'attaques terroristes violentes à l'encontre des valeurs universelles et fondamentales de la démocratie : libertés et sécurité collectives et individuelles, la liberté d'expression et la liberté de la presse.

L'Association FP-AP condamne avec virulence les atrocités barbares commises en 2014 et 2015 à Bruxelles, Paris, Copenhague et Tunis.

L'Association FP-AP souligne la nécessité à l'échelle mondiale d'un système d'enseignement, de mise en oeuvre et de protection des valeurs démocratiques et des droits de l'être humain.

PARIS, 20 MARS 2015

ASSEMBLEA GENERAL 2015

En l'última Assemblea, celebrada el 30 d'abril de 2015, es va aprovar la liquidació del pressupost de l'exercici anterior, el pressupost de l'exercici en curs i la quota social.

Es va nomenar també al Sr. Miquel Armengol Pons com a membre de la Junta Directiva en qualitat de vocal i en substitució del desaparegut Francesc Forné.

L'Assemblea també va renovar, per dos anys més, el mandat dels membres de l'actual Junta Directiva.

Pel que fa a l'acte d'homenatge a un ex conseller general es va acordar fer-ho amb caràcter bianual.

Es va sotmetre a la consideració dels associats el programa d'activitats socials realitzat així com la proposta d'objectius per l'any següent.

A continuació es va celebrar el tradicional dinar de germanor seguit de la conferència-col·loqui a càrrec del ministre d'afers exteriors, el M.I. Sr. Gilbert Saboya.

DISCURS

M.I. SR. GILABERT SABOYA

Ministre d'Afers exteriors

Quan parlem d'aproximació d'Andorra a la UE és probablement una expressió tant retrospectiva com prospectiva. En efecte, retrospectivament, Andorra s'ha anat aproximant a la UE de dos maneres essencials : una més lligada a la realitat de la necessitat d'adaptació del conjunt normatiu andorrà pel fet de viure al bell mig d'Europa i l'altra més vinculada a l'expressió d'una voluntat política de major integració.

Així, i des de la perspectiva més prospectiva, tant la necessitat d'adaptació a l'entorn, com una bona dosi de voluntat política seran dos elements a continuar a tenir en compte.

Tant un aspecte com l'altre fan de l'aproximació d'Andorra a la UE una realitat evolutiva.

Començarem fent una breu referència a la primera de les vessants de l'aproximació d'Andorra cap a la UE : la de la necessitat d'adaptació del conjunt normatiu andorrà al seu entorn viscut en les darreres dècades.

No farem, avui i aquí, la llista de directives i reglaments de la UE que s'han anat adaptant en els darrers anys en forma de lleis i reglaments per a regular múltiples àmbits.

En especial, aquesta tendència ha estat present en tot el relatiu a la seguretat industrial, a temes mediambientals o als serveis financers, per exemple, i sempre ha anat associada a una idea bàsica que anirem desenvolupant al llarg del present exposat : la necessitat d'homologació de la nostra legislació a l'entorn.

Molt sovint, Andorra ha emprat l'adaptació del cabal comunitari de cara a poder desenvolupar activitats, o bé en altres casos, per poder equiparar les seves pràctiques i evitar així situacions de conflicte per als seus operadors. En ambdós casos, de no haver-ho fet, les conseqüències les haurien acabat patint aquests mateixos operadors.

Tampoc podem ignorar que Andorra ha fet passos en el passat cap a establir acords directes amb la UE.

Són especialment rellevants en aquest sentit l'acord duaner de finals de la dècada dels 1980, o bé de manera més recent l'acord sobre la fiscalitat de l'estalvi del 2004, o més recent encara l'acord monetari del 2011.

Amb ells, Andorra passava a adquirir de forma pautaada tot el cabal comunitari existent en aquells moments, però també, i diria sobretot, tot el cabal a venir. I aquest és un punt eminentment interessant, ja que com es pot comprendre, la delegació legislativa i per tant la cessió de sobirania que es fa és un element molt notable.

En tots els casos, els acords venen a intentar resoldre qüestions pendents entre Andorra i la UE, sovint fruit de l'evolució de la pròpia UE, i a vegades arran de demandes específiques andorranes.

L'acord duaner té per objectiu resoldre des del punt de vista de la UE el fet que Andorra es troba llavors enclavada entre 2 estats membres, des de que Espanya esdevingués estat membre al 1986. Curiosament, per resoldre aquesta situació, la UE negocia amb una Andorra, que en aquell moment no és un Estat de dret reconegut internacionalment.

La UE manté acords duaners amb altres estats tercers: la unió duanera amb Turquia cobreix, a l'igual que a Andorra, els capítols 25 a 97; la unió duanera amb San Marino cobreix tots els capítols de l'1 al 97, incloent doncs els productes agrícoles.

Però la UE no tant sols intenta resoldre situacions puntuals, sinó que sol fer-ho en fronts més amplis, especialment quan es refereix als petits estats europeus, i en temàtiques sensibles.

Us citaré alguns exemples.

L'acord sobre la fiscalitat de l'estalvi és el precursor de la situació actual de l'intercanvi automàtic d'informació fiscal. Es preveuen retencions en origen sobre els interessos de productes d'estalvi pagats a Andorra als beneficiaris efectius, persones físiques residents en un dels estats membres de la UE, com a mesura compensatòria provisional a canvi de no facilitar dades. Aquest acord inclou Suïssa, Liechtenstein, Mònaco, San Marino i Andorra: tots els microestats (més Suïssa que no és tant "micro").

Avui, el pas cap a l'intercanvi automàtic esdevé una realitat amb un calendari que s'escalona entre el 2017 i el 2018. Suïssa, Mònaco i Andorra iniciaran l'intercanvi automàtic al 2018; Liechtenstein i San Marino al 2017. Tots 5 països es troben avui negociant amb la UE un acord que permetrà la cooperació administrativa en l'àmbit fiscal; de fet, Suïssa ha signat l'acord fa poques setmanes.

Acabarem amb l'acord monetari del 2011, mitjançant el qual països tercers passen a tenir un marc per a la utilització efectiva de l'euro com a moneda oficial, englobant San Marino, Mònaco, el mateix Vaticà o Andorra (Liechtenstein té un acord monetari amb Suïssa).

De fet, podríem anar més enllà en l'anàlisi d'aquesta vessant d'homologació.

I força seria de constatar que no tant sols Andorra ha emprat aquesta pràctica en relació a normes de la pròpia UE, cosa que sembla fins a cert punt normal ja que ens hi trobem físicament enclavats, sinó de molts altres organismes internacionals, com el Consell d'Europa o la OCDE, per citar-ne només dos de certa actualitat, especialment en les temàtiques financeres com la lluita contra el blanqueig o la transparència financera internacional i la fiscalitat.

El cas més paradigmàtic és el de l'intercanvi automàtic d'informació fiscal on el text que la UE negocia amb els petits estats europeus es basa en el model de la OCDE (Competent Authorities Agreement + Common Reporting Standard) amb la paradoxa que la pròpia UE se sotmet a una regla supranacional, i els tractats preveuen la seva actualització en funció de l'evolució que puguin tenir els estàndards de la OCDE. Parlant de cessions de sobirania...

Aquesta interdependència amb el nostre entorn més immediat s'amplifica amb el fenomen de la creixent globalització, tant en el seu àmbit geogràfic, que passa a ser cada vegada més global, com en el seu ritme d'evolució que s'accelera notablement.

La necessitat d'adaptació o d'homologació és a la vegada més global i més ràpida, i per tant, és més exigent.

A ningú se li escapa, que Andorra no ha pogut, ni podrà viure al marge d'aquesta evolució. Una altra cosa és saber de quina manera Andorra es vol mantenir atenta a aquest procés: quin mètode vol aplicar? Més reactiu? O més proactiu? No està de més reconèixer que històricament Andorra ha estat més aviat reactiva en la seva política d'adaptació o homologació amb l'entorn. L'experiència ens ha demostrat que aquesta excessiva reactivitat o tardana actuació no sol produir resultats massa positius. No podem fer cas a aquells que professen la dita francesa de: "Avant l'heure, ce n'est pas l'heure. Après l'heure, c'est trop tard".

Però més enllà d'aquesta breu constatació històrica de la progressiva homologació o adaptació del nostre cos normatiu a directives i reglaments de la UE, m'agradaria dedicar un espai a l'expressió de la voluntat política d'una major integració amb la UE. És a dir a l'exploració de l'evolució d'una major convergència del nostre marc normatiu, fruit del procés d'adaptació o homologació descrit abans, cap a una major integració.

En relació a aquest punt, voldria assenyalar dos aspectes essencials : un lligat a una certa idea de continuïtat històrica que sobrepassa clivatges polítics tradicionals, i l'altre lligat al fet que aquesta expressió política de major integració va estretament vinculat, sempre que se'n parla, al procés d'obertura i diversificació econòmica d'Andorra.

De fet, tractaré aquest dos temes seguint de manera cronològica les publicacions més rellevants realitzades al respecte, i les posaré en perspectiva de la seva influència sobre les posicions polítiques.

Durant pràcticament una dècada, des del 1999 fins al 2009, proliferen publicacions importants encomanades pels successius governs.

En destacaria algunes com l'estudi "Elements per definir un model de relació entre la UE i Andorra" elaborat per Pedro Solbes al llunyà 1999 quan era comissari d'Afers jurídics i monetaris de la Comissió europea. I dic "llunyà" amb una certa ironia, per què el seu treball és avui d'una rabiosa actualitat.

Recomanaria a tothom de llegir, més enllà del conjunt de l'obra, on posa de manifest la necessitat d'homologació que vindrà, la seva aposta per l'obertura econòmica i una major integració amb la UE, però sobretot la seva reflexió final sobre les opcions de futur per a Andorra, on analitza la possibilitat de seguir un model autònom o bé un model més integrat.

Aquesta reflexió és, avui, al meu parer, un dels aspectes més rellevant al voltant de la qüestió de l'aproximació d'Andorra a la UE.

La manera com ja des del 1999, l'autor anticipa que esdevindria cada cop més difícil no evolucionar des d'una adaptació autònoma, i podríem afegir autòctona, de les normes del nostre entorn cap a una visió més integrada.

I parlo d'autònoma i autòctona en 2 sentits.

Autònoma en el sentit d'escollir el moment i l'àmbit de la qüestió a adaptar.

L'autonomia radica en que s'és capaç d'escollir de forma adequada el moment per adaptar les qüestions necessàries o desitjables. Ja hem constatat que no sempre la selecció del moment ha estat la més adequada en el passat.

Però quan afegeixo autòctona, ho faig en referència al grau d'adaptació del text andorrà respecte de la regulació de referència.

Si bé encertar els continguts i els moments és difícil, especialment quan el ritme regulatori al nostre entorn s'accelera, i no està exempt d'un esforç de producció legislativa important, la temàtica del grau d'adaptació cada vegada té més importància. Fins fa ben poc, sempre es procurava deixar marges de diferència, a vegades més generosos, per poder preservar

alguns avantatges comparatius en l'adaptació de les normes. Avui, en un món on per poder competir, has de fer-ho en un marc comú de regles del joc o "level playing field", el valor de l'homologació per part dels altres, o el "segell" d'homologació que doni per vàlid el nivell d'adaptació és un requisit quasibé indispensable. De què serveix fer l'esforç d'adaptar-se, si després no es té la certesa que el món ho interpretarà com a equivalent? Quin interès té el món a dedicar-se a valorar si els avenços propis d'Andorra són mereixedors de l'homologació?

En un món globalitzat, on les decisions d'inversió es prenen de forma cada vegada més ràpida, i on existeixen multitud d'alternatives on invertir, qui no preferirà tenir la certesa d'un "segell" de validació del marc normatiu?

La reflexió al voltant de com garantir la consecució d'aquest "segell" resulta, al meu parer, un element clau en la primacia de l'opció de major integració respecte a l'opció de la via autònoma i autòctona.

En aquest mateix sentit, i vinculant de forma estreta, la necessitat d'un procés d'obertura i de diversificació de l'economia andorrana amb la d'una aproximació a la UE basada en la idea d'una major integració, s'expressen diferents autors com Michel Camdessus, ex director general del FMI, amb l'estudi "Andorra: de les excepcions a l'exemplaritat" del 2005 (tot i que aquest es concentra de forma principal en la necessitat d'homologació); Michael Emerson, investigador del CEPS, amb l'estudi "Andorra and the European Union" del 2007; Jacques Attali amb l'obra "23 propositions pour changer la Principauté d'Andorre" del 2009, o bé finalment els professors Berthélemy, Maresceau i Llimona amb l'estudi del 2009 "Andorra-Unió europea: cap al mercat interior" en que aposten per a la convergència cap a una major integració.

En tots aquests treballs es constata l'esgotament del model econòmic tradicional davant dels canvis en curs.

I se'n deriva la necessitat d'un procés de reforma que condueixi a una major diversificació de l'economia andorrana, via l'obertura econòmica, que acabi portant a un estadi de major integració amb la UE, basat en la idea de l'accés al mercat interior europeu tenint en compte les particularitats de l'economia andorrana.

Tots els treballs coincideixen sobre aquesta base.

I resulta molt important, ara que es discuteix sobre si és convenient, o no, avançar en aquest procés, prendre nota que sempre s'opta per aquesta via davant del previsible fracàs de l'status-quo.

Aquesta premissa bàsica, comuna a tots els treballs, el del fracàs de l'status-quo de cara a poder generar escenaris de sortida de la situació, resulta extremadament interessant.

Sobretot de cara a tenir clar com s'ha d'afrontar la qüestió de la conveniència d'avançar : avançar o status-quo. En efecte, no ens enganyem, l'status-quo no és la tornada als anys gloriosos, on semblava que no calia tocar res perquè semblava que tot funcionava.

Avui, com ahir, s'havien de confrontar 2 escenaris : el de major integració, amb els seus punts forts i febles, amb les seves oportunitats i amenaces, respecte del status-quo que també presenta els seus propis punts febles i amenaces. No ens enganyem.

En tot cas, tots aquests treballs devien anar calant en l'imaginari polític andorrà, ja que a partir del 2009, el Govern d'Albert Pintat primer, i seguidament els Governos de diferents colors polítics, com els de Jaume Bartumeu i Antoni Martí, més a l'esquerra o més de centre, van donar una certa continuïtat al plantejament de necessitat de reformes que permetessin diversificar i obrir l'economia, i plantejar una major integració cap a la UE. Més aviat hauria de dir una continuïtat certa : especialment, al voltant de la idea de l'accés al mercat interior de la UE tenint en compte les particularitats d'Andorra.

Aquesta idea ha anat fent camí des de que al 2009, el Govern d'Andorra presentés a la UE un primer memoràndum "Note à l'attention de la future présidence espagnole de l'UE: les relations entre l'Andorre et l'EU, vers le marché intérieur", que apostava per aquest objectiu a llarg termini, ja fos via una participació a l'Espai Econòmic Europeu o via una estructura equivalent.

L'Espai Econòmic Europeu, era, i és encara, un exemple únic de participació al mercat interior per part d'Estats no membres de la UE, agrupant encara avui Noruega, Islàndia i Liechtenstein, aquest darrer essent un clar exponent de les possibilitats d'un micro-estat d'assolir aquest status.

Aquesta petició andorrana es formulava en el marc de la presidència de torn espanyola del Consell de la UE del primer semestre del 2010. Per tant, la voluntat política intentava buscar el moment oportú perquè pogués ser presa en consideració. Aquest fet tenia poc d'estètica, i en canvi molt d'expressió de forta voluntat política. I és que convé recordar que en aquells moments, el Govern manifestava una forta voluntat d'expressió política a favor de les reformes, de l'obertura econòmica i de l'aproximació cap a la UE; elements indissociables, també en aquell moment.

Probablement hi havia més voluntat d'expressió política que capacitat de posada en obra de la mateixa, per múltiples raons. Probablement, les mateixes veus que avui defensen que no cal avançar o que no és el moment, tenien, en aquell moment, més força, i probablement més influència.

En tot cas, la idea de l'accés al mercat interior, tenint en compte les particularitats d'Andorra, vertebrada al voltant de la participació a l'EEE o a una estructura equivalent, estava llençada.

Bo seria aprofitar aquí per anotar que l'EEE és un acord d'associació, i que per tant, la situació actual no deixa de ser un avenç en la línia de la voluntat política expressada ja al 2009 pel Govern d'Albert Pintat.

Seria injust no fer menció a la iniciativa de la diplomàcia andorrana d'aquell moment conduïda pel ministre Juli Minoves, qui va promoure la introducció al projecte de Tractat constitucional de la UE d'una declaració que tingués en compte la situació particular dels Estats de petita dimensió territorial dins de la seva política de veïnatge, i que va donar lloc a la declaració 3 de l'article 8 del Tractat de la Unió Europea.

També seria injust no fer menció en aquest punt de l'aportació realitzada pels professors Jean-Claude Berthelemy, Marc Maresceau i Joaquim Llimona amb el seu treball "Andorra – Unió Europea: cap al mercat interior", que serveix de base clara als continguts del non-paper del 2009.

El Govern Bartumeu donaria també continuïtat al procés amb un nou memoràndum "Note sur les relations entre l'Andorre et l'UE" on apostava, en la línia esmentada abans, per a un acord d'associació ad-hoc. Encara que el discurs relatiu a la diversificació econòmica i a l'obertura econòmica no fos tant present en aquells moments, la vocació europeïsta del Govern donava suport a la continuació dels treballs.

La UE acceptava el repte d'aquesta possibilitat, i al juny del 2011, sota presidència hongaresa, iniciava el procés d'anàlisi de l'accés al mercat interior de la UE per part de Mònaco, San Marino i Andorra, que alhora havia de tenir en compte les seves particularitats.

A partir de llavors, el diàleg entre els participants s'intensifica.

Diàleg bilateral entre la UE i Andorra.

Diàleg trilateral entre Andorra, San Marino i Mònaco.

Diàleg intern entre el conjunt de forces polítiques representades al Consell General.

El Govern d'Antoni Martí produeix 3 nous memoràndums a destinació de Brussel·les i de les capitals dels Estats membres, tots ells preparats amb la participació de totes les forces polítiques representades al Consell General, amb qui es comparteixen els continguts de les trobades mantingudes al respecte. Tots aquests memoràndums, a la vegada, responen a sengles comunicacions de la UE i preparen les posicions davant els propers passos. En aquests memoràndums es van precisant, a mesura que avancen, les posicions polítiques, tant des de la vessant del marc institucional, on es planteja d'entrada la participació a l'EEE o a una estructura equivalent que organitzi la incorporació del cabal comunitari mitjançant un comitè mixt, i els òrgans de supervisió i resolució de conflictes escaients, com des de la vessant més sectorial, on s'insisteix en el lligam amb el procés de reforma

i obertura de l'economia, i s'avança la necessitat de respectar les particularitats d'un petit estat com és Andorra.

En base a un intens treball d'intercanvi de visites i qüestionaris amb la UE, i entre els 3 microestats, la UE va descartant, dels 5 escenaris plantejats per la Comissió europea el novembre del 2012, l'status-quo, els acords sectorials tipus Suïssa i l'adhesió a la UE.

Val a dir que aquesta posició la manté la UE també en front de Suïssa, amb qui està, avui en dia, en un procés de negociació que inclou molts aspectes similars als que estem tractant els 3 microestats, i que parteix de la base de finalitzar amb la dinàmica d'acords parcials en favor de l'establiment d'un marc general de relacions que cobreixi la globalitat del mercat interior de la UE.

Un any més tard, al novembre del 2013, la UE descartaria l'escenari de la participació a l'EEE i acaba conclouent que l'opció més viable és la d'un (o varis) acords marc d'associació.

Així, davant de la perspectiva d'un possible acord de la UE per a l'obertura de negociacions amb Andorra, Mònaco i San Marino, el Govern elabora un tercer memoràndum que posa especial èmfasi en alguns aspectes, a priori essencials de la negociació. Les anomenades ,a voltes, línies vermelles, a les que em referiré al final de la ponència.

Finalment, el desembre del 2014, la UE dona foc verd a l'inici de negociacions per a un o varis acords d'associació amb Andorra, Mònaco i San Marino. Per això adopta un mandat que reprèn els elements que Andorra sempre ha defensat : l'accés al mercat interior tenint en compte les particularitats dels estats de petita dimensió territorial, tal i com recull el Tractat de Lisboa. És bo mencionar també la insistència de la UE en que l'acord tingui plantejaments similars als de l'EEE.

Les negociacions que s'inicien oficialment el 18 de març del 2015 a Brussel·les, en presència de la vicepresidenta de la Comissió europea i Alta representant per a la Política exterior i de seguretat de la UE, Federica Mogherini, qui convida als 3 ministres d'Afers exteriors Pasquale Valentini de San Marino, Gilles Tonelli de Mònaco i jo mateix, com a ministre en funcions aquells dies a resultes del procés electoral. Mònaco i San Marino havien nomenat prèviament els seus caps negociadors, el propi ministre Tonelli per Mònaco i Antonella Benedettini, ambaixadora de San Marino davant de la UE.

El Govern d'Andorra va informar a les autoritats de la UE que seria el nou govern qui nomenaria el cap negociador : càrrec que ha recaigut a la nova ambaixadora d'Andorra prop de la UE, Maria Ubach, i que ha succeït a l'ambaixadora Eva Descarrega, avui secretaria d'estat de Justícia i Interior, a qui vull aprofitar per agrair la seva tasca a Brussel·les durant aquests darrers 5 anys.

Les negociacions arrenquen doncs amb la idea d'afrontar primer les qüestions relatives al marc institucional que ha de regir el funcionament de l'acord, i de negociar posteriorment els aspectes més sectorials, basats en un ordre cronològic que començaria per la lliure circulació de mercaderies, després la lliure circulació de persones, més endavant la lliure circulació de serveis, i finalment la lliure circulació de capitals. Aquestes són les 4 llibertats de circulació que configuren la base del mercat interior de la UE, a les quals hauríem d'afegir també les polítiques horitzontals o d'acompanyament, que tracten temes transversals, com l'organització de la competència, la defensa del consumidor, les polítiques mediambientals o bé de suport a la petita i mitjana empresa entre altres.

La delegació andorrana, encapçalada per l'ambaixadora Maria Ubach compta amb la presència dels representants dels serveis dels coprínceps, ja que el Govern, d'acord amb l'article 67 de la Constitució els va requerir la seva associació.

Des d'un punt de vista del marc institucional, la voluntat de la delegació andorrana és assolir un marc garantista i participatiu. En aquest sentit, més garantista i més participatiu que el marc institucional del darrer acord conclòs amb la UE, l'acord monetari. No es tracta avui de criticar aquest acord; al cap i a la fi, el text es bàsicament el mateix que va ser acordat també amb San Marino, el Vaticà i Mònaco, però és cert que deixa poc marge a la participació andorrana, més enllà de fixar el calendari d'aplicació. En canvi, el mercat interior, és quelcom que anem a compartir, i per tant, entenem que hauria d'incorporar elements més participatius i també més garantistes.

Des d'un punt de vista sectorial, Andorra ha avançat d'entrada alguns punts essencials de la negociació que son especialment sensibles, i que entrarien dins del camp de les particularitats. En l'àmbit de la lliure circulació de persones, Andorra proposa el manteniment d'instruments de gestió de la política immigratòria com les quotes en base a un període de transició associat a criteris de revisió i clàusules de salvaguarda escaients. En la vessant de la lliure circulació de mercaderies, es proposa el manteniment dels continguts de l'acord duaner existent. Pel que fa a la lliure circulació de serveis i capitals, s'abroga per a l'establiment de períodes de transició específics a la situació de cada sector econòmic a fi de facilitar-ne l'adaptació. Així mateix, s'apunta la casuística particular dels mercats de l'energia i les telecomunicacions. És probable que en el transcurs de la negociació apareguin altres punts sensibles, però d'entrada, aquests són importants.

El diàleg amb el conjunt de les forces polítiques presents al Consell General, com ja vam fer durant la legislatura passada, i ara també amb el conjunt de les organitzacions empresarials i socials, especialment en la vessant sectorial, haurien de permetre afrontar les negociacions anant a Brussel·les a parlar d'una sola veu. Una premissa important per negociar en millors condicions primer, però també per preparar després, si el resultat de

les negociacions així ho aconsella, el suport al tràmit parlamentari de l'acord, i a l'eventual referèndum que DA portava al programa electoral. Mai serà possible satisfer tothom, i el Govern haurà de conduir i arbitrar en les negociacions, al si de la delegació andorrana, tal i com preveu la Constitució, però resulta obvi que la construcció d'un consens ampli ha de ser un fil conductor de la seva acció.

Dic si el resultat de les negociacions així ho aconsella, perquè resulta evident que no podem anticipar-ne totalment els resultats. De totes maneres però, serà convenient tenir present sempre, donada la similitud del cas, l'exemple de Liechtenstein.

Un país més petit que Andorra, membre de l'EEE, un acord d'associació en sí mateix, que ha sigut capaç de fer front al repte que suposa l'adaptació del cabal comunitari concernit, i que ho ha fet, a més, a satisfacció de totes les parts, especialment la seva ja que l'impacte de la seva participació al mercat interior li ha permès un desenvolupament certament envejable.

Però tot aquest procés requerirà encara d'un cert temps. I possiblement mereixi algunes altres ponències en el futur.

M.I. Sr. Gilbert Saboya
Ministre d'Afers Exteriors

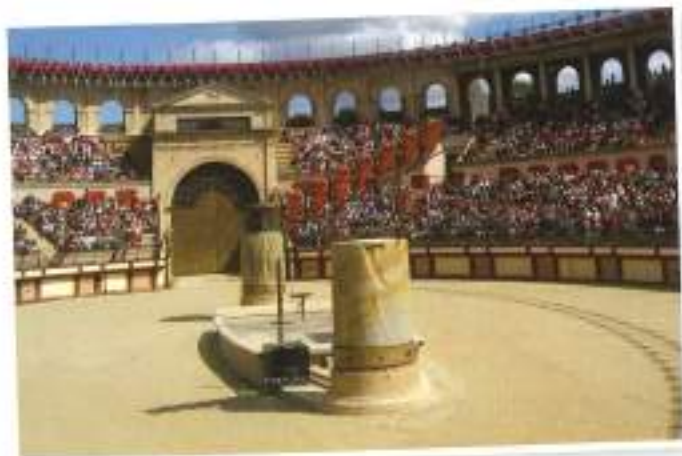

VIATGE PUY DU FOU

Convidats pel "Groupe des Anciens Députés de l'Assemblée Nationale" els membres de la Junta Directiva Rosa Maria Mandicó, Xavier Montané i Miquel Armengol es van desplaçar a Nantes del 2 al 5 de setembre per assistir a l'espectacle «Puy du Fou». L'experiència va permetre intensificar els contactes amb els diputats francesos i belgues i, alhora, va suposar una bona oportunitat per donar a conèixer Andorra entre els diputats francòfons assistents.

El viatge també va servir per convidar a membres de l'Associació a visitar Andorra el proper mes de setembre.

SOCIALS

DINAR DE GERMANOR

El mes de novembre es va celebrar el tradicional dinar de germanor on va assistir com a conferenciant el Director de la Cambra de Comerç, Sr. Marc Pantebre el qual va centrar la seva exposició en parlar sobre l'obertura econòmica i la inversió estrangera, analitzant també l'evolució econòmica d'Andorra amb la crisi financera iniciada el 2008.

Número d'associats febrer del 2016

1. Vicenç Alay Ferrer
2. Marcel Albós Riba
3. Miquel Aleix Areny
4. Pere Altimir Pintat
5. Miquel Àlvarez Marfany
6. Susagna Arasanz Serra
7. Guillem Areny Areny
8. Francesc Areny Casal
9. Josep Areny Fité
10. Miquel Armengol Pons
11. Antoni Armengol Vila
12. Lluís Babi Picoió
13. Gerard Barcia Duedra
14. Isidre Baró Cabanes
15. Modest Baró Moles
16. Enric Casadevall Medrano
17. Josep Casal Casal
18. Miquel Casal Casal
19. Antoni Casal Mandicó
20. Josep Cases Baró
21. Robert Cassany Vila
22. Francesc Cerqueda Pascuet
23. Jordi Cinca Mateos
24. Marc Codina Travesset
25. Jordi Cots Naudí
26. Jordi Daban Alsina
27. Enric Dolsa Font
28. Antoni Duró Baró
29. Josep Duró Coma
30. Joan Escaler Calva
31. Xavier Esport Miró
32. Joan Farré Naudí
33. Jordi Farràs Forné
34. M. Rosa Ferrer Obiols
35. Pere Font Moles
36. Pere Font Vergés
37. Olga Forné Angrill
38. Bernadeta Gaspà Bringueret
39. Marc Forné Molné
40. Josep Mª Garrallà Coma
41. Albert Gelabert Grau
42. Jordi Jordana Rossell
43. Joan Jordi Areny
44. Marcel Llovera Massana
45. Magi Maestre Campderrós
46. Maitena Manciet Fouchier
47. Rosa Maria Mandicó Alcobé
48. Agustí Marfany Puyoles
49. Josep Marsal Riba
50. Pere Marsenyach Torres
51. Conxita Marsol Riart
52. Jaume Martí Mandicó
53. Joan Martínez Benazet
54. Josep Mª Mas Pons
55. Jordi Mas Torres
56. Daniel Mateu Melcion
57. Joaquim Miró Bernadó
58. Pere Moles Aristot
59. Lluís Molné Armengol
60. Francesc Molné Torres
61. Joan Monegal Blasi
62. Xavier Montané Esplandiú
63. Josep Montané Pons
64. Francesc X. Mora Baron
65. Francesc Mora Planes
66. Bonaventura Mora Riba
67. Francesc Mora Sagués
68. Josep Àngel Mortés Pons
69. Joan Naudi Ambattle
70. Miquel Naudi Clop
71. Climent Palmitjavila Torres
72. Marc Pintat Forné
73. Clara Pintat Rossell
74. Albert Pintat Santolària
75. Antoni Puigdellivol Riberaigua
76. Enric Pujal Areny
77. Joan Pujal Areny
78. Maria Reig Moles
79. Òscar Ribas Reig
80. Bonaventura Riberaigua Miquel
81. Antoni Riberaigua Sasplugas
82. Josep Antón Ribes Roca
83. Francesc Roca Roca
84. Bibiana Rossa Torres
85. Eduard Rossell Pujal
86. Gilbert Saboya Sunyé
87. Estanislau Sangrà Font
88. Joan Santamaria Terré
89. Jordi Serra Malleu
90. Enric Tarrado Vives
91. Joan Tomàs Roca
92. Isidre Torres Pons
93. Guillem Valdés Alemany
94. Carles Verdaguier Pujantell
95. Meritxell Verdú Marquilló

Amb la voluntat de gaudir de noves idees i visions us convidem a adherir-vos a la nostra Associació, que treballa per fomentar la promoció i la defensa dels valors democràtics, la cultura andorrana i la llengua catalana.

Full d'inscripció per a nous membres de ple dret i observadors

Andorra la Vella, _____ de _____ de 20 _____

El/La sotasignat/ada _____, de

nacionalitat andorrana, titular del passaport núm. _____ amb

domicili a _____,

havent exercit el càrrec públic de:

- síndic/a general, durant el període _____

- subsíndic/a general, durant el període _____

- conseller/a general, durant el període _____

Manifesta la seva voluntat d'adherir-se a l'Associació d'exsíndics i exconsellers generals.

Per a més informació podeu trucar al **877 877**.

AESCO

AESCO

Associació d'Exsindics i Exconsellers Generals
Carrer de la Vall, 28 · AD500 Andorra la Vella · Tel.: 877 877 · Fax: 869 863